

Sygn. akt II AKz 544/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Beata Basiura

Sędziowie: SA Alicja Bochenek (spr.)

SA Mirosław Ziąja

Protokolant: Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Tadeusza Trzęsimecha**

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko A. T. (T.)

oskarżonemu o przestępstwo z art. 148 §1 kk

zażalenia wniesionego przez oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 30 lipca 2012 roku, sygn. akt IV K 123/12

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył do dnia 30 grudnia 2012 roku okres tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego A. T., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt VI Kp 201/11.

Zażalenia na to postanowienie złożył oskarżony, który podniósł w szczególności, że sąd I instancji jedynie snuje przypuszczenia co do jego winy i bezprawnie zakłada, że oskarżony po zwolnieniu z aresztu będzie unikał odpowiedzialności prawnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne i prawne sądu I instancji są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz obowiązujących przepisach prawa karnego procesowego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przedstawiony chociażby

w skierowanym do sądu akcie oskarżenia wykazał bowiem z dużym prawdopodobieństwem, że oskarżony A. T. dopuścił się zarzucanego mu czynu, przy czym pełnej i dogłębnej analizy oraz oceny tych dowodów dokona sąd meriti w trakcie ponownego wyrokowania. Przesłanka ta nie uległa zubożeniu z powodu uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Analiza motywów uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazała bowiem, że sąd meriti oparł się jedynie na części materiału dowodowego zebranego w sprawie, zaś uzasadnienie wyroku uznano za niepełne i uniemożliwiające merytoryczną kontrolę orzeczenia. Dotyczyło to kwestii pominięcia przez ów sąd możliwości działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej, co wymaga w świetle wyjaśnień oskarżonego rozważenia i poczynienia w tym kierunku stosownych ustaleń. Niemniej jednak Sąd ten równocześnie podkreślił, że „apelacja obrońcy oskarżonego w części, w której kwestionuje, a przynajmniej poddaje w wątpliwość sprawstwo oskarżonego, wysuwając hipotezę o możliwości, że sprawcą doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń mogła być inna osoba, jest całkowicie bezzasadna i ustalenia Sądu Okręgowego są w tym zakresie prawidłowe i nie nasuwające żadnych wątpliwości”. W tym stanie rzeczy trudno zatem uznać, aby ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych unormowana treścią art. 249 § 1 kpk nie miała racji bytu.

Prawidłowo są również poczynione przez sąd a quo ustalenia na temat aktualności szczególnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych z art. 258 § 2 kpk, albowiem rodzaj zarzucanego oskarżonemu przestępstwa pozwala przypuszczać, że może mu grozić surowa kara. Zaznaczyć trzeba, że określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 kpk przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania opiera się na założeniu, że oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary i nie wymaga wykazywania, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie utrudniać postępowanie (por. post. SN z dnia 12 marca 2009 roku WZ 15/09). To z kolei wymusza w badanej sprawie konieczność podjęcia działań zmierzających do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w formie stosowania tymczasowego aresztowania. Nadto wymaga podkreślenia, że podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 kpk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 kpk i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 kpk, stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego (uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 19 stycznia 2012r. I KZP 18/11).

Aktualności szczególnej przesłanki z art. 258 § 2 kpk nie umniejsza fakt, że wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 lutego 2012r., którym skazano oskarżonego na karę 12 lat pozbawienia wolności został uchylony, bowiem apelację od tego wyroku wywiódł również prokurator, stąd nie jest wykluczone, iż w razie potwierdzenia jego sprawstwa i winy w nowym procesie kara ta może zostać zwiększona, zaś jeśli nawet sąd meriti uzna, iż oskarżony działał w ramach przekroczenia granic obrony koniecznej to w dalszym ciągu zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, z uwagi na grożącą mu wysoką karę w rozumieniu art. 258 §1 kpk.

W tym stanie rzeczy oraz z uwagi na fakt, iż ponowny przewodów sądowy w sprawie nie został jeszcze otwarty, uzasadnionym jest przedłużenie wobec oskarżonego na dalszy okres tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego przebiegu postępowania, zaś sięganie na tym etapie po wolnościowe środki zapobiegawcze byłoby niewystarczające.

Mając na uwadze powyższe oraz nie znajdując negatywnych okoliczności określonych w art. 259 kpk, które przemawiałyby za koniecznością odstąpienia od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z.

Odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonemu z pouczeniem, że jest prawomocne;

- obrońcy oskarżonego.

Katowice, dnia 29.08.2012 roku.